

Ardeam de nerăbdare să schimb lumea, dar nu știam de unde să încep

Dragă Mircea,

Îți aduci aminte ce îți scriam anul trecut pe vremea asta? Când îți ziceam că simt nevoia să fac ceva, să ajut, că aș putea să mut și munții din loc? Am crezut că o să râzi de mine, dar tu m-ai încurajat și mi l-ai citat pe Gandhi. „Fii schimbarea pe care vrei să o vezi în lume.” Cum de-ai știut că voiam să schimb lumea? Aveți voi, frații mai mari, un al șaselea simț?

Într-o zi am văzut scris pe un autobuz, în oraș, că 2011 este Anul European al Voluntariatului. Am simțit că era o cale care merita explorată, chiar dacă mama avea să îmi zică din nou: „o să ai vreme mai târziu pentru toate, acum ar trebui să îți vezi de învățat! Măine-poimăine ai examen la facultate!”

Pe când mă tot întrebam eu ce aș putea face în mod concret, m-au chemat colegii să pregătim serbarea de sfârșit de an școlar. Scriseseră o piesă de teatru în cadrul unui proiect al cenaclului literar și ideea era să punem noi înșine spectacolul în scenă. Era o piesă poetică, plină de simboluri, care m-a emoționat, dar o să înțelegi imediat ce anume mi-a atins coarda sensibilă. Personajul principal visează că are puterea de a schimba lumea. În timp ce el visează, cineva cântă la vioară. Prea frumos ca să fie adevărat, iată motivul pentru care mă chemaseră colegii. Am respirat adânc și, după mai bine de doi ani... am deschis din nou cutia viorii. Și știi cine a mers cu mine în pod să căutăm partiturile? Cine ne-a adus sandvișuri și plăcintă la toate repetițiile? Ai avut mare dreptate, avem o mamă ge-ni-a-lă!

După cum îți imaginezi, serbarea a fost un succes. Ne-am spus că spectacolul trebuie să continue. Toată vacanța de vară am jucat piesa în diferite locuri, ca voluntari. Am participat la un festival de teatru de stradă. Am fost invitați să o jucăm în case de copii. Într-un cămin de bătrâni, un domn care părea din alt veac și-a luat vioara și a cântat odată cu mine. Teama că nu voi putea fi o mare violonistă a dispărut ca prin farmec.

Am primit aplauze, flori și zâmbete de recunoștință. Am luminat chipuri. Mi-am făcut noi prieteni, în primul rând colegii din echipa de teatru.

Am început clasa a XII-a, dar ecourile acestei veri de neuitat încă nu s-au stins. Pregătim altă piesă de teatru pentru Crăciun.

Îmi doresc din toată inima să fii aici să ne vezi.

Cu toată dragostea,

Ana-Maria

P. S. - Înțeleg acum de ce ai ales să fii medic într-o țară atât de îndepărtată. Și tu vrei să schimbi lumea. Cred că e o trăsătură de familie!